

1) Mezi smluvními stranami byla sjednána smlouva o dílo, podle níž měl zhotovitel vyrobit 100 ks originálních kabátů podle návrhu objednatele a z látky, kterou objednatel zhotoviteli dodal. Na dalším provedení kabátů se obě strany dohodly ve smlouvě (vzhled, barva a velikost knoflíků, vzhled a kvalita vnitřní podšívky). Smlouva obsahovala klausuli, že se uzavírá písemně a že písemné musí být i všechny změny a doplňky smlouvy. Během výroby zjistil zhotovitel, že nemůže zajistit knoflíky ve tvaru určeném smlouvou, ale knoflíky jiného tvaru, které však velikostí a barvou odpovídaly smlouvě. Informoval o tom zaměstnance objednatele, který průběžně navštěvoval dílnu zhotovitele a kontroloval postup výroby. Ten konstatoval, že jiný tvar nevádí. Po ušití všech kabátů bylo celé množství zabaleno za přítomnosti zaměstnance objednatele do expedičních obalů a odesláno ke konečnému uživateli. Po dvou měsících oznámil objednatel zhotoviteli, že konečný zákazník reklamuje u něho tvar knoflíků a požaduje slevu. Objednatel proto odmítal doplatit zbytek ceny za předmět díla.

Při řešení uvažte především:

- a) co by mělo být ve případném sporu prokazováno zhotovitelem a objednatelem
- b) jak byste spor rozhodli v závislosti na tom, co bylo ve sporu prokázáno

2) Účastníci uzavřeli smlouvu o nájmu nebytových prostor dne 29.6.2001 s účinností od 1. července 2001, kterou žalovaný pronajal žalobkyni nebytové prostory v třetím patře domu v Praze 1, Václavské nám. 21. Dle článku 4 této smlouvy se žalovaný zavázal provádět ostrahu a úklid objektu za částku 2.800,- Kč měsíčně. V neděli 28.3.2004 při službě vrátného J. H. vešla do budovy žena, která nebyla uvedena v seznamu zaměstnanců. Uvedla, že je novou účetní, že si něco zapomněla v kanceláři č. 342 a v této kanceláři má svůj občanský průkaz a ukázala vrátnému klíče od předmětné kanceláře. Svědek šel s uvedenou paní do shora uvedené kanceláře, ona paní se evidentně vyznala v budově, věděla, kde je který vypínač. Odemkla si kancelář č. 342, a hledala něco v papírech ležících na stole, v kanceláři mohla být 5 až 8 minut, za této doby byla v kanceláři asi 3 minuty sama bez dohledu uvedeného svědka. Po oněch několika minutách svědek doprovodil uvedenou paní zpátky dolů. Pak se ještě vrátil do kanceláře č. 342, zkontroloval kancelář, viděl, že vše je v pořádku, okna byla uzavřena. Svědek po kontrole opět zamkl dveře v této kanceláři. Dalšího dne v pondělí ráno zjistil svědek ing. J. P., že mu v jeho kanceláři č. 312 chybí dva notebooky, že se z jeho skříně ztratil digitální fotoaparát, další fotoaparát se ztratil z kanceláře ředitele. Dále se ztratilo příslušenství k počítači včetně tiskárny. Ztracené věci mohou mít váhu okolo 15 kg, objemově by je bylo možno uložit do dvou nebo tří tašek, nebo do jedné velké tašky. Z kanceláře úctárny se ztratily peníze z trezoru. Účetní zjistila odcizení peněz z trezoru, jakmile do kanceláře přišla. Při příchodu této svědkyně do kanceláře byla okna uzavřena, kancelář byla uzamčena. Soud provedl místní ohledání, při němž zjistil rozmístění kanceláří žalobkyně v budově i skutečnost, že v kanceláři sekretariátu ředitele označené č. 304 jsou dřevěné skřínky, v jedné z těchto skříněk je malá kovová krabička s věšáky pro klíče. Dle sdělení jednatele žalobkyně byly vždy v této kanceláři umístěny klíče od ostatních kanceláří, tak tomu bylo i v březnu 2004.

Žalobkyně požaduje na žalovaném náhradu škody spočívající v ceně zmizelých věcí s odůvodněním, že nezabezpečil řádně ostrahu pronajatých místností. Provedte rozbor skutkového stavu a posuďte oprávněnost nároku žalobce.

3) Žalovaný byl od 10. 10. 1997 do 27. 6. 2001 prokuristou žalobkyně, ale za tuto činnost mu žalovaná nevyplatila žádnou odměnu. Žalovaný v majetkovém sporu s žalobkyní nabízel k započtení pohledávku za žalovanou spočívající v odměně za výkon činnosti prokuristy. Pokud by soud měl vyhovět jeho návrhu, bylo na žalovaném, aby tvrdil a prokázal vznik nároku na tuto odměnu, tedy skutečnost, že mezi ním a žalovanou došlo k dohodě o poskytování odměny. V tomto směru byl též soudem prvního stupně opakovaně poučen a vyzván k doplnění skutkových tvrzení a označení důkazů. Žalovaný však důkazy nepředložil a argumentoval, že vztah prokuristy a společnosti je obdobný vztahu člena statutárního orgánu a společnosti, a proto je – pokud jde o odměnu prokuristy – třeba s odkazem na ust. § 66 odst. 2 obch. zák. přiměřeně aplikovat příslušná ustanovení upravující mandátní smlouvu s tím, že nebyla-li odměna dohodnuta, náleží prokuristovi úplata obvyklá ve smyslu ust. § 571 odst. 1 obch. zák. Odvolací soud obdobně jako soud prvního stupně vyslovil právní názor, že prokura je jen zvláštní druh plné moci, která se uplatňuje v obchodněprávních vztazích, opravňuje prokuristu jednat za podnikatele ve věcech provozu podniku a vzniká zápisem do obchodního rejstříku. Udělení prokury proto předpokládá, že mezi podnikatelem a prokuristou existuje ještě další právní vztah, který není obdobný vztahu člena statutárního orgánu a společnosti, protože zde nejde o vztah zastoupení, kdežto prokurista je zástupcem společnosti pověřeným jednat navenek v okruhu věcí týkajících se provozu podniku. Podle soudu prvního stupně i podle soudu odvolacího žalovaný neprokázal existenci tvrzené pohledávky, jeho vzájemný návrh tak byl soudem prvního stupně zamítnut a toto rozhodnutí bylo odvolacím soudem jako věcně správné potvrzeno.

Proveďte rozbor situace, zhodnoťte právní názor soudů a vyslovte vlastní návrh rozhodnutí.

4) Mezi účastníky nebylo sporné, že žalovaná si objednávkou ze dne 26. 1. 1999 objednala 60 m² kryté výstavní plochy pro svou účast na veletrhu Polagra a že dopisem ze dne 27. 7. 1999 svou účast zrušila. Sporná zůstala skutečnost, zda žalobkyně návrh na uzavření smlouvy potvrdila a odeslala žalované a zda její přijetí návrhu smlouvy bylo žalované doručeno. Dokazováním provedeným fotokopiemi podací knihy u žalobkyně a knihy došlých faktur u žalované soud zjistil, že žalovaná odeslala žalobkyni doporučený dopis pod podacím číslem 56997 a že žalovaná eviduje fakturu žalobkyně č. 9999013748 na částku 225 823,- Kč s prezentačním razítkem žalované 14. dubna 1999. V knize došlé pošty žalované nebyla žádná zásilka od žalobkyně evidována. Z výsledku svědkyně Ludmily Chmelové, zaměstnankyně žalobkyně, bylo zjištěno, že žalovaná se přihlásila na veletrh Polagra a zaslala závaznou přihlášku, kterou potvrdil ředitel odboru žalobkyně. Toto potvrzení současně s fakturou bylo odesláno žalované, ale svědkyně si nepamatuje, kdy ředitel odboru objednávku potvrdil a kdy potvrzenou objednávku s fakturou odeslala. K dotazu právního zástupce žalované, zda potvrzenou objednávku i fakturu vložila do jedné obálky, uvedla svědkyně, že to tak dělá ve všech případech.

Soud prvního stupně neshledal výpověď svědkyně za dostatečný důkaz o tom, že žalobkyně skutečně potvrzenou objednávku odeslala žalované a uzavřel, že se nepodařilo prokázat, že potvrzená objednávka byla žalované doručena a žalovaná tak přijala návrh na uzavření smlouvy ve smyslu ust. § 43c odst. 2 obč. z. Smlouva o podnájmu nebytových prostor tedy nevznikla a dopis žalované ze dne 27. 7. 1999 hodnotil soud prvního stupně jako odvolání návrhu na uzavření smlouvy podle ust. § 43a odst. 3 obč. z. Protože smlouva mezi oběma spornými stranami nevznikla, není možno postupovat podle čl. III bod 3 Všeobecných podmínek, které by jinak byly součástí návrhu smlouvy. Tento článek stanovil, že nájemné bude i při stornování účtováno a vymáháno v plné výši. Soud prvního stupně proto žalobu na zaplacení nájemného včetně příslušenství zamítl.

Rozsudek soudu prvního stupně napadla žalobkyně odvoláním. Odvolací soud, na rozdíl od soudu prvního stupně, dospěl k závěru, že z faktury vystavené žalobkyní a doručené žalované (doručení faktury bylo v řízení před soudem prvního stupně prokázáno) je možno dovodit souhlas žalobkyně s celým obsahem objednávky (přijetí návrhu) a že toto přijetí návrhu smlouvy bylo žalované jako oferentce doručeno dne 14. 4. 1999. Nebyla-li v návrhu určena lhůta pro jeho přijetí, dovodil odvolací soud, že akceptace byla učiněna včas a mezi účastníky byla uzavřena smlouva, jejíž součástí byly i „Všeobecné podmínky“. Na posouzení obsahu vzniklého vztahu aplikoval odvolací soud ust. § 261 odst. 6 ObchZ ve znění účinném do 29. 2. 2000, podle něhož se smlouvy mezi podnikateli, které nejsou upraveny v hlavě druhé třetí části obchodního zákoníku a jsou upraveny jako smluvní typ v občanském zákoníku, řídí pouze ustanoveními občanského zákoníku. Odvolací soud posoudil vztah mezi účastníky jako vztah podnájemní, který se řídí smlouvou o podnájmu a subsidiárně ustanoveními občanského zákoníku o nájmu. Dospěl k závěru, že smlouva uzavřená mezi účastníky je platná, a to včetně čl. III bodu 3 „Všeobecných podmínek“. I když se uvedené ustanovení všeobecných podmínek jeví jako nevýhodné pro žalovanou, je podle stanoviska odvolacího soudu nutno vyjít ze zásady smluvní volnosti, podle níž si strany mohou upravit svoje vztahy tak, jak to odpovídá jejich souhlasné vůli, a ze zásady závaznosti uzavřené smlouvy, která je zavazuje smluvní povinnosti splnit, i kdyby plnění bylo pro některou z nich nevýhodné. Žalovaná svým dopisem ze dne 27. 7. 1999 svou účast na veletrhu zrušila a žalobkyni tak vzniklo právo účtovat a vymáhat nájemné v plné výši závazné objednávky. Se zřetelem k tomu, že žalobkyně potvrdila žalované pouze 56 m² výstavní plochy, snížila částku nájemného dobropisem č. 1734/1999 ze dne 1. 9. 1999 o 14 338,- Kč na konečných 211 485,- Kč, které byly předmětem sporu. Protože podle citovaného čl. III bodu 3 „Všeobecných podmínek“ bylo možno účtovat pouze nájemné, bylo nezbytné snížit fakturovanou částku dále o pětiprocentní organizační přírážku, tj. o 10 753,- Kč, což však žalobkyně neučinila. Proto odvolací soud žalobu v rozsahu této částky včetně příslušenství jako nedůvodnou zamítl. Dále přiznal žalobkyni úrok z prodlení z částky 200 732,- Kč v zákonné výši počínaje 28. 7. 1999 do zaplacení a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Je podle Vašeho názoru rozhodnutí odvolacího soudu správné ?

5) Žalobce žalované dne 16. 6. 2000 fakturou číslo 2000104 vyúčtoval za celkem čtyři dodávky odstředěného mléka v měsíci květnu 2000 cenu ve výši 505 060,50 Kč. Faktura byla splatná 10. června 2000. O úhradu dlužné částky žalovanou upomenul výzvou ze dne 9. 11. 2000, kdy ho vyzval k zaplacení do 16. 11. 2000. Žalovaná dne 15. 11. 2000 uhradila na dlužnou částku celkem 408 670,50 Kč a nadále tak byla povinna zaplatit 96 390,- Kč. Žalobce ji k zaplacení opakovaně vyzýval, avšak žalovaná již ničeho nezaplatila. Žalobce se proto obrátil na soud a jeho žaloba byla doručena soudu dne 30. 6. 2004. Stanovisko žalobce spočívalo na tvrzení, že částečnou úhradou faktury došlo k uznání závazku i ohledně zbytku dluhu, žalovaná tvrdila, že na faktuře byly účtovány čtyři samostatné závazky. Pokud bylo na faktuře žalobcem shrnuto více plnění, nelze z jejího částečného zaplacení usuzovat, že žalovaná uznává svou povinnost zaplatit za všechna plnění a nejsou dány ani podmínky pro aplikaci ust. § 407 odst. 3 obch. zák. Žalovaná dále tvrdila, že žalobce neprokázal existenci závazků žalované, za této situace nemohou podle ní nastat účinky obrácení důkazního břemene.

Mezi smluvními stranami byla zavedena praxe, že žalobce vždy přivezl mléko a žalovaná je převzala. Žalobce potom vystavil fakturu za dodávky v daném měsíci.

Rozhodněte daný spor a svoje rozhodnutí odůvodněte.

